

net og benyttet under Grundlovsforhandlingen, og jeg vil da slutte dermed, at visse det er stor Indskrænkning nok i en Frihed, hvoraf den bedste Deel af Ministrenes Ansvarlighed er betinget; det er Indskrænkning nok deri, saa at jeg kun med Rolighed kan dvæle derved i det Haab, at Ministrene saa sparsomt som muligt ville benytte den farlige Ret, som derved er lagt i deres Haand.

**M. Sørensen:** Naar det i Grundlovens 66de Paragraph hedder: „enhver Rigsdagsmand kan i det Thing, hvortil han hører, med dets Samtykke, bringe ethvert offentligt Anliggende under Forhandling og derom afæffe Ministrenes Forklaring,“ da mener jeg, at det er aldeles forskjelligt fra at stille et enkelt Spørgsmaal eller en Forespørgsel til Ministeriet om et eller andet Anliggende; derfor har jeg i mit Forslag til Forandring anført saaledes: „naar Spørgsmaalet derpaa i Forsamlingen af vedkommende Medlem er fremsort, og vedkommende Regjeringsmedlem har dertil svaret, da kan kun med Thingets Samtykke videre Forhandling i Anledning deraf foretages. Da nu ethvert Spørgsmaal til Dplysning om et eller andet offentligt Anliggende ikke nødvendigt medfører, at der skal foretages nogen Forhandling deraf, saa mener jeg, at Spørgsmaalets Fremsettelse ligefrem er lovlig, uden at vedkommende Things Samtykke først behøves, hvorved ogsaa Friheden for ethvert enkelt Medlem til at fremstille Spørgsmaal paa den anførte Maade ved først at anmeldte det, er aldeles sikret, medens det først efter det Svar, som herpaa gives fra vedkommende Regjeringsmedlem, vil være at afgjøre, om nogen videre Forhandling i den Henseende bliver at fremme, og det er dertil, mener jeg, Forsamlingens Samtykke udfordres, thi, hvis ikke dette antages, saa er den Enkeltes Ret til at spørge, til at frembringe noget hvilket som helst Vigtigt saa affaaen og begrændset, at man opnaaer Intet, hvis slike Sager ikke skulde kunne fremkomme uden ved Samtykke af Majoriteten, og dette mener jeg desuden er en Indskrænkning, vi paalægge os selv, til liden Baade for os selv og Hensigten af vort Vrind her.

**Formanden:** Jeg har ikke villet forhindre det ærede Medlem i at udtale sig om

Grundlovmæssigheden af det af ham stillede Forslag, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at i Overensstemmelse med hvad der af Forsamlingen i saa Henseende nys er vedtaget, vil dette Forslag ikke komme til Forhandling.

**Ordføreren:** Af den Grund, som ligger i den ærede Formands sidste Uttring, skal jeg ogsaa afholde mig fra enhver Bemærkning om det Forslag, som tidligere var stillet af den ærede Rigsdagsmand, der nys havde Ordet. Hvad derimod angaaer det Forslag, som er stillet under Nr. 41 af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundtvig), paa ligger det mig at godtgjøre, hvorfor Udvalget ikke har kunnet tiltræde dette Forslag. Grunden dertil er ganske simpel den, at, naar det i Grundloven er bestemt, at der udfordres Thingets Samtykke, saa forekommer det os aldeles unaturligt, at den, der reiser Spørgsmaalet, om Thinget vil give sit Samtykke, skulde være Ministeren, og at derimod Thingets egne Medlemmer, ikke skulde være berettigede til at reise saadant Spørgsmaal. Jeg finder det ganske i sin Orden, at Ministrene som Ministre ikke kunne gjøre Indsigelse; en ganske anden Sag er det, hvad Svar de ville give. Men jeg finder det i sin Orden, at Ministrene ikke ere berettigede til at gjøre Indsigelser imod Thingets Beslutninger; thi naar Grundloven har villet, at der her skulde udfordres et Samtykke fra Thingets Side, da er det dog vistnok aabenbart, at det er Thingets Medlemmer, som maa være berettigede til at reise det Spørgsmaal, om Samtykke skal gives eller nægtes. Da det er Thinget, som giver Samtykket, maa det dog være dettes Medlemmer, som i den Henseende have Noget at sige, hvorimod Ministrene, synes mig, naturligtvis med Undtagelse af dem, som ere Thingets Medlemmer, at maa være udenfor Betragtning. Dette kunde i og for sig være tilstrækkeligt, men jeg bør dog maafæe tilføie et Par Ord med Hensyn til hvad der er anført om, at den her omhandlede Indskrænkning er saa forstrækkelig stor. Jeg maa da tilføie, at den aldeles ikke har forstrækket mig hverken i Rigsforsamlingen eller denne Forsamling, og Grunden dertil er ganske simpel den, at det Thing, som ikke vil høre en Forespørgsel, steds ad mangfoldige Veie kan blive